

Sygn. akt II K 519/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11/02/2022 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Agata Makowska - Boniecka

Protokolant - sekretarz sądowy A. K.

przy udziale Prokuratora - ---

po rozpoznaniu w dniu 11/02/2022 r.

sprawy:

T. P. (1)

s. F. i I. z domu K.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 4 listopada 2021 roku w salonie sprzedaży (...) S.A. przy ulicy (...) w C. użył gróźb karalnych pod adresem K. (...), w ten sposób, że posługując się pistoletem pneumatycznym zagroził im pozbawieniem życia, przez co wzbudził w nich uzasadnioną obawę spełnienia gróźb,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk.

orzeka:

I. ustalając, iż oskarżony **T. P. (1)** dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu tj. występku z art. 190 § 1 k.k. oraz uznając, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość popełnionego czynu nie były znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. prowadzone przeciwko T. P. (1) postępowanie karne warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby od uprawomocnienia się wyroku,

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. art. 72 § 1 pkt 7a k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzonymi K. O. (1) i E. Ż. w jakikolwiek sposób w okresie próby,

III. podstawie art. 45a § 1 k.k. orzeka przepadek przedmiotu, które służył do popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu, tj. wiatróvky pneumatycznej GAMO PT-80 w kaburze koloru czarnego, wymienionej w wykazie dowodów rzeczowych nr I/245/21/P,

IV. wymierza oskarżonemu opłatę sądową w kwocie 100,- zł (sto złotych) i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 70,- zł (siedemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>II K 519/21</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	T. P. (1)	Został uznany za winnego tego, że w dniu 4 listopada 2021 roku w salonie sprzedaży (...) S.A. przy ulicy (...) w C. użył gróźb karalnych pod adresem K. O.i E. Ż. (1)w ten sposób, że posługując się pistoletem pneumatycznym zagroził im pozbawieniem życia, przez co wzbudził w	

		nich uzasadniona obawę spełnienia gróźb, tj. czynu z art. 190 § 1 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód i numer karty	Numer karty	
<p>W dniu 4 listopada 2021 r. około godz. 9:30 T. P. (1) przyszedł do salonu sprzedaży firmy (...) przy ul. (...) w C.. Obsługą klientów zajmowały się tam K. O.i E. Ż. (1). T. P. (1) podszedł do pierwszej z nich, druga w tym czasie obsługiwała innego klienta. T. P. (1) zamierzał zawrzeć nową umowę, w tym celu okazał pracownicy biura dowód osobisty. Od samego początku wizyty w salonie (...). P. był pobudzony, oświadczył, że dostał pismo, chce zawrzeć umowę i nie dał dojść do słowa pracownicy, która usiłowała wytłumaczyć mu, że to niemożliwe. Z każdą chwilą T. P. (1) coraz bardziej się nakręcał, stawał się coraz bardziej agresywny. W pewnym momencie wstał, podszedł za biurko do K. O. i krzyczał, uderzając rękoma w biurko. Potem na wyraźną prośbę kobiety usiadł na miejsce, ale dalej krzyczał. Po chwili zza paska spodni wyciągnął broń w kaburze, która wyglądała jak pistolet i zaczął celować w kobiety, krzyżąc „pozabijam was skurwysyny i złodzieje”. Kobiety bardzo się bały,</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. wyjaśnienia oskarżonego (k. 15-16, 28-31), 2. zeznania świadka K. O. (1) (k. 1-3), 3. zeznania świadka E. Ż. (k. 6-7), 4. protokół przeszukania (k. 10-12, 20-21), 5. protokół oględzin (k. 18-19), 6. notatki urzędowe (k. 35-36, 71), 7. materiał poglądowy (k. 37-44), 8. zeznania świadka R. B. (k. 48). 		

poinformowały mężczyznę, że zadzwonią po Policję i kazały mu opuścić salon. Gdy T. P. to usłyszał, schował broń i powiedział, że jak przyjedzie jego wnuk z I. z papierem, to przyjdzie jeszcze raz. K. O.i E. Ż. o zajściu powiadomiły Policję oraz swoją przełożoną.

Broń, którą posługiwał się T. P. (1), to wiatrówka, pistolet GAMO PT-80, zasilana standardowymi kapsułkami CO₂, a wszystkie wiatrówki o energii pocisku poniżej 17 J są dostępne w Polsce bez zezwolenia i bez konieczności rejestracji.

W dniu 19 stycznia 2022 r. T. ponownie przyszedł do salonu sprzedaży firmy (...) przy ul. (...) w C., gdzie wszczął awanturę i był agresywny w stosunku do K. O.i E. Ż., mimo zastosowanego środka zapobiegawczego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na mocy postanowienia asesora P. R. w C.z dnia 4.11.2021 r. (k. 32-34)

T. P. (1) ma 86 lat, jest wdowcem. Ma wykształcenie wyższe, z zawodu jest nauczycielem, jest ojcem dwojga pełnoletnich dzieci, jest emerytem uzyskującym świadczenie w kwocie ok. 2.600 zł. Nie posiada

1. wyjaśnienia oskarżonego (k. 15, 28),
9. karta karna (k. 50).

żadnego majątku. Nie był karany sędownie.			
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	1-9	Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego (w części) oraz zeznania świadków w zakresie opisanego przez nich przebiegu zdarzenia, gdyż są one ze sobą w całości zgodne oraz zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów, takich jak protokoły, informacji o karalności i in. Zeznania świadków i	

		<p>wyjaśnienia oskarżonego były ze sobą zbieżne i logiczne, a przez to wiarygodne. Sąd uwzględnił dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.</p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p> <p>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego (częściowo)</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim usiłował on umniejszać swoją winę i twierdził, że nie groził kobietom w salonie (...) i nie celował w ich kierunku, tylko położył broń w kaburze na stole przed nim. Jego twierdzenia są bowiem w tym aspekcie odosobnione. Jako nieudolną linię obrony należało też ocenić</p>	

		<p>wyjaśnienie oskarżonego, jakoby nie miał on zamiaru kobietom grozić ani ich straszyć, nie był on bowiem w stanie w żaden inny racjonalny sposób wytłumaczyć, po co do zawarcia umowy z dostawcą prądu wziął ze sobą broń, a tym bardziej, po co wyjął ją w trakcie dyskusji z pracownikami biura obsługi.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	T. P. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
W świetle ustalonego stanu faktycznego oraz zebranego i powyżej ocenionego materiału dowodowego w sprawie, Sąd uznał T. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu zarzucanym i przypisanym mu w akcie oskarżenia zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona			

przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k.

Należało zauważyć, że przestępstwo groźby karalnej spenalizowane w art. 190 § 1 k.k. polega na tym, że a) sprawca grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa, b) przestępstwo to ma być popełnione na szkodę tej osoby, wobec której groźba jest wypowiedziana, lub na szkodę osoby dla niej najbliższej, c) groźba ta wzbudza u pokrzywdzonego obawę, że zostanie spełniona oraz d) obawa ta musi być uzasadniona. Wszystkie te przesłanki muszą wystąpić łącznie. Należało również zwrócić uwagę, iż art. 190 § 1 k.k. nie określa sposobów wyrażania groźby karalnej. Może być ona zatem wyrażona nie tylko słownie, lecz przez każde zachowanie sprawcy, jeżeli w sposób nie budzący wątpliwości uzewnętrznia ono groźbę popełnienia przestępstwa na szkodę osób wymienionych w tym przepisie i wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia. Nie ulega również wątpliwości Sądu, iż znamię występku z art. 190 § 1 k.k. polegające na wzbudzeniu w zagrożonym obawy spełnienia groźby, należy oceniać subiektywnie, z punktu widzenia zagrożonego i wystarczy, aby groźba wzbudziła w zagrożonym przekonanie, że jest poważna i zachodzi

prawdopodobieństwo jej ziszczenia.

Dla karalności przestępstwa groźby karalnej nie jest istotne czy sprawca miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. W skład znamion przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie wchodzi istnienie zamiaru spełnienia groźby ani nawet nie jest konieczne obiektywne niebezpieczeństwo jej realizacji. Sprawca może nie chcieć spełnienia groźby. Istotne jest jednak, aby zagrożony nie wiedział o tym, a groźba wzbudziła u niego uzasadnioną obawę, iż będzie spełniona (wyr. SN z 3.4.2008 r., IV KK 471/07, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 801; wyr. SA w Katowicach z 20.8.2009 r., II AKA 123/09, KZS 2010, Nr 5, poz. 43; wyr. SA w Krakowie z 17.12.2008 r., II AKA 196/08, KZS 2009, Nr 2, poz. 35; wyr. SA w Lublinie z 11.10.2005 r., II AKA 233/05, KZS 2006, Nr 7–8, poz. 118).

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego polegające na wymachiwaniu bronią (przedmiotem wyglądającym jak pistolet), choćby pozostającą w kaburze oraz wypowiedzeniu do pokrzywdzonych słów: „pozabijam was skurwysyny, złodzieje” niewątpliwie realizowało znamiona groźby

pozbawienia życia, zaś opisywane przez świadków wzburzenie, agresywne zachowanie oskarżonego czyniły realnym spełnienie powyższych gróźb.

Oдноśnie winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu należy zauważyć, iż oskarżony to osoba dorosła, nie cierpiąca na niedostatki intelektualne, które miałyby wpływ na zawinienie, tym samym w ocenie Sądu nie zachodziły okoliczności mogące wyłączyć lub umniejszyć jego winę.

Uznając sprawstwo oskarżonego T. P. (1) co do zarzucanego mu czynu za w pełni dowiedzione Sąd skorzystał z możliwości przewidzianej w treści art. 66 § 1 kk i warunkowo umorzył wobec oskarżonego postępowanie karne na okres jednego roku próby. Zagrożenie sankcją karną, przewidziane w art. 190 § 1 kk mieści się w granicach określonych przez art. 66 § 2 kk, co pozwoliło na uznanie, iż spełniona została formalna przesłanka, która pozwala Sądowi na zastosowanie tej wyjątkowej instytucji prawa karnego, jakim jest warunkowe umorzenie postępowania wobec dotąd niekaranego sprawcy czynu.

Sąd rozważył także na tle ujawnionych materiałów sprawy zakres społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, biorąc pod uwagę okoliczności strony przedmiotowej i podmiotowej.

Powołane powyżej okoliczności pozwoliły Sądowi na przyjęcie stanowiska, iż społeczna szkodliwość czynów oskarżonego nie jest znaczna.

Sąd umarzając wobec oskarżonego postępowanie karne wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinny zostać wobec T. P. (1) osiągnięte w wyniku przeprowadzonego postępowania.

Postępowanie karne winno spełnić również swoje cele, jeśli chodzi o prewencję generalną. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia sądu rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwo, szczególnie tego typu, co popełnione przez oskarżonego występki, spotka się ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, kształtując z drugiej strony postawy akceptowane społecznie. Chodzi zatem o utwierdzenie

społeczeństwa w przekonaniu, że przepisy prawa karnego zapewniają skuteczne ściganie sprawców i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku ich naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, wedle której wysuwany pod adresem sądu oczekiwaniem jest, by orzekł on w sposób sprawiedliwy, dający przy tym efekt eliminowania negatywnych, przestępczych zachowań.

Zdaniem Sądu odstępianie od wymierzenia oskarżonemu kary i warunkowe umorzenie postępowania karnego nie stoi w sprzeczności z zasadą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uwidocznionej w treści art. 53 § 1 kk. Jak już była mowa wyżej, zastosowanie wobec T. P. (1) represji karnej poprzez orzeczenie kary byłoby w opinii Sądu, na tle ujawnionych wyżej okoliczności, środkiem zbyt surowym, a wymieniona wyżej zasada zrealizowana została już poprzez szybkie ustalenie sprawcy przestępstwa i jego osądzenie.

Za warunkowym umorzeniem postępowania karnego przemawia w ocenie Sądu również dotychczasowy sposób życia oskarżonego.

Oskarżony jest osobą w podeszłym wieku. Uprzednio nie był karany za popełnienie przestępstw, a więc zarzucane mu przestępstwo było incydentalnym wydarzeniem w jego życiu, stąd też należy wnioskować, iż oskarżony zdał sobie sprawę z nagannego charakteru swojego postępowania. W związku z powyższym Sąd uznał, iż wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Sąd warunkowo umorzył postępowanie wobec oskarżonego na okres 1 roku, uznając, iż minimalna przewidziana przez prawo długość okresu próby jest rozstrzygnięciem adekwatnym do wagi przypisanych oskarżonemu czynów i niezbędnym, by zweryfikować, czy pozytywna prognoza kryminologiczna okazała się w stosunku do oskarżonego trafna. Oskarżony nie unikał odpowiedzialności za popełnione przestępstwa. Jakkolwiek zachowanie oskarżonego niewątpliwie było niewłaściwe, to zdaniem Sądu sam fakt toczenia się postępowania przeciwko niemu winien stanowić ostrzeżenie i być wystarczającą represją za ten czyn, w szczególności w połączeniu z koniecznością

potrzymania się od jakiegokolwiek kontaktu z pokrzywdzonymi, wynikającą z zakazu orzeczonego w punkcie II wyroku.

Zgodnie z art. 67 § 3 k.k. zdanie pierwsze, umarżając warunkowo postępowanie karne, sąd nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości albo w części, a w miarę możliwości również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę. Zdaniem Sądu obligatoryjność orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, zadośćuczynienia i nawiązki występuje wyłącznie w sytuacji, gdy czynem popełnionym przez oskarżonego wyrządzona została szkoda lub /i/ krzywda, a zarazem nie zostały one zrekompensowane w całości przed chwilą orzekania. Wówczas dopiero pojawia się możliwość orzeczenia któregoś z trzech „środków” – naprawienia szkody, zadośćuczynienia, nawiązki. Warto odwołać się do zmian legislacyjnych mających miejsce w ostatnich latach w zakresie art. 67 § 3 k.k. Zmodyfikowany na mocy noweli z dnia 15 kwietnia 2011 r. (Dz. U. Nr 129, poz. 734) art. 67 § 3 kk pozwala więc

sądowi na wybór między orzeczeniem obowiązków, o których mowa. W tym wypadku – odmiennie aniżeli w wypadku określonym w art. 46 § 2 kk – chodzi o alternatywę równorzędną w tym sensie, że sąd nie jest w żaden sposób formalnie skrepowany tym, którą z tych ewentualności wybierze. W wypadku określonym w art. 46 § 2 kk orzeczenie nawiązki zamiast obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy orzeczenie tego obowiązku jest „znacznie utrudnione” (A. Majewski, Komentarz do KK, Lex 2015). Inna wykładnia art. 67 § 3 k.k. sprowadzać się może do uznania, że ustawodawca nowelizując ten przepis miał na celu uniknięcie sytuacji, aby sądy mogły warunkowo umarzać postępowanie karne, nie będąc zobligowane do orzeczenia jakiegokolwiek środka (karnego, probacyjnego, kompensacyjnego).

Trzeba jednak podkreślić, że z uzasadnienia projektu nowelizacji taka intencja nie wynika i to nawet pośrednio. Pozostawiono więc sądom możliwość swobodnego kształtowania orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, poza obligatoryjnym orzeczeniem obowiązków, o których mowa w zdaniu

pierwszym art. 67 § 3 k.k. Mowa oczywiście o wypadkach gdy szkoda/krzywda (nadal lub w ogóle) „istnieją” i to jeszcze w chwili „orzekania”, co zresztą stanowi warunek sine qua non takich rozstrzygnięć. Za taką interpretacją przepisu przemawia także logiczne rozumowanie, którego ilustracją może być konkretny przykład. Idąc śladem prawdopodobnej wykładni przepisu przez Prokuratora należałoby przyjąć, że w sytuacji warunkowego umorzenia postępowania np. o czyn z art. 278 § 1 k.k., gdy sprawca przed wyrokowaniem naprawił w całości szkodę, Sąd byłby (mimo to) zobligowany do orzeczenia np. nawiązki – wszak nie orzekałby naprawienia szkody, z racji jej naprawienia. Z kolei w wypadku takiego samego sprawcy kradzieży, który szkody by nie naprawił, Sąd orzekać musiałby wyłącznie naprawienie szkody (i to teoretycznie tylko częściowe), nie będąc już zobowiązany, a właściwie nie mając już możliwości orzeczenia nawiązki. Tego typu wykładnia przepisu byłaby rozumowaniem sprowadzonym do absurdu i wykluczającą racjonalność ustawodawcy.

Konkludując, Sąd stoi na stanowisku, że w wypadkach warunkowego

umorzenia postępowania o czyny, których skutkiem czy następstwem nie jest ani szkoda (materialna), ani krzywda, orzeczenie środków, o których mowa w art. 67 § 3 k.k. zdanie pierwsze, nie jest obligatoryjne. Co prawda w przypadku przestępstwa groźby karalnej niewątpliwie dochodzi do powstania krzywdy u ofiary tego czynu w postaci uczucia dyskomfortu, zagrożenia, strachu. Jednak w okolicznościach przedmiotowej sprawy w momencie wydania wyroku nie sposób uznać, by pokrzywdzone nadal odczuwały jakąś krzywdę, czy traumę, skoro zdarzenie miało charakter jednorazowy, kobiety doskonale poradziły sobie z trudną sytuacją poprzez powiadomienie Policji i przełożonej i nie sygnalizowały, by zdarzenie z udziałem oskarżonego wywarło jakiś trwały wpływ na ich psychikę. Nie zostało w żaden sposób dowiedzione, by konkretna, realna krzywda u pokrzywdzonych nadal występowała na etapie wyrokowania. Dlatego Sąd uznał, że nie jest już zobligowany do orzekania ani zadośćuczynienia, ani nawiązki na rzecz pokrzywdzonych, tym bardziej w braku jakiegokolwiek wniosku z ich strony, jak również – co należy lojalnie

podkreślić - ze strony Prokuratora.			
	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

zwiąże o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
T. P.	II	II	Mając na uwadze, że Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa przeciwko wolności, zasadnym było również wymierzenie oskarżonemu środka probacyjnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi K. O. (1) i E. Ż. w jakikolwiek sposób w okresie próby (na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 7a k.k.). Sąd uznał to za celowe, by chronić pokrzywdzone przed ewentualnymi niewłaściwymi zachowaniami oskarżonego wobec nich. Tym bardziej, że jak wynika z notatki policyjnej na k. 71 oskarżony w dniu 19.01.2022 r. ponownie pojawił się w salonie sprzedaży E. Obrót i ponownie wszczął awanturę, będąc

			agresywnym w stosunku do K. O.i E. Ż.
T. P.	III	III	Na podstawie art. 45a § 1 k.k. Sąd orzekł przepadek przedmiotu, który służył do popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu, tj. wiatrówki pneumatycznej GAMO PT-80 w kaburze koloru czarnego, wyszczególnionej w wykazie dowodów rzeczowych nr I/245/21/P.
5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. INNE ZAGADNIENIA			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie			

takiej instytucji przez stronę		
7. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	<p>O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk, zaś o opłacie sądowej na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), uwzględniając w tym zakresie sytuację materialną i rodzinną oskarżonego. Na koszty postępowania złożyły się: koszty postępowania przygotowawczego w kwocie 50 zł oraz ryczałt za doręczenia w postępowaniu sądowym w kwocie 20 zł.</p>	
8. PODPIS		